

peat. Whotmõisa järavore väga ääres
praegu veel see juur kivi alles olema,
kaku wanasti küid ära kaulatud järä-
vore küla ohvrit wiiaud. Kui mina
alles reiki alan, hiinu tadi meid isegi,
(omni, minu mendi, kahti ädja meel tui
küla lepsi) et haia, wanapagana wakk
aita peal. Keegi ei jälgenud meist ääres
sinna ääde juure minna. Üks kord nä-
sinu aga meid lapsed inudid küse
kavka, Tõusime ääresse wana aita
peale, kus wanapagana wakk ääli
olema ja nõukujine ta laudade tagant
välja. Siis oli ääde lõhmuks kofist
tehtud uimast wakk, koon ka peal, et
wata jälga pealtkiht joki woti. Läbi
määta, kus minni punane lõnga ras-
juure, minni juuri tüki ja minni
wana pea ari sees ali. Alles panime

hingus siia temale jõe ja mita-
jime küla naaskise. Lõuakse see kü-
nust küla naas naaskist ilusa wana ja
seanud ainal seega ilusa willa wana.
Kui ta pärast kaulatud, et see Tõuspe
wakk olema, ohmistanud ta küll ära,
pale aga wilaagi wiga faanud. Kui
ta teda jell korral ära ei wisanud,
jui en ta tal praegu veel willa wa-
kano. Sell ajal elas veel minni wana-
isa. Siis aga ei teadnud jõe ääde
enam, niilal sinna minnast korda
ohvrit ar wiitud. Siis jõe ääde
küll, et jõe wakk en, aga ei olema
ka minni ohvrit wiitud. Siis oli ta
jõe umbes jada asetat ilma ku-
maridaja teta jõe sinuud ilma et
keegi temast olema paatuda jälge-
nud, jõe kui minni temale küll mitte